

BESTSELLEROVÁ AUTORKA Č. 1 PODĽA NEW YORK TIMES

LUCY SCORE

Príbeh môjho života

*Vyzerá ako niekto,
kto má problémy
priamo napísané na čele.*

LUCY SCORE
PRÍBEH MÔJHO ŽIVOTA

Príbeh môjho života

LUCY SCORE

aurora

Z anglického originálu *Lucy Score: Story of My Life*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloom Books v roku 2025,
preložil Tomáš Petrakovič.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA, spol. s r. o., v Bratislave v roku 2025.
Číslo publikácie 46.

Jazyková redakcia Albert Lučanský
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač Těšínské papírny, s.r.o., Český Těšín

Prvé vydanie

Copyright © 2025. *Story of My Life* by Lucy Score.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and Corto Literary.
All rights reserved.
Cover design by Kari March and Sourcebooks

Translation © Tomáš Petrakovič 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2025

Kniha **ISBN 978-80-8250-154-7**
eBook **ISBN 978-80-8250-155-4**

*Pre Flaviu a Meire za to, že ste tie najlepšie agentky
a najväčšie fanúšičky. Som vám za všetko nesmierne vďačná!*

PENZIÓN
STORY LAKE

STARÁ NEMOCNICA

U ANGELA

MEDZI
SEDMOKRÁSKAMI

MESTSKÉ
NÁMESTIE

JAZERO
STORY

LEVIHO DOM

ODHRŇAČ
MCNASER SI

FISH HOOK

DOKTOR ACE

ERLEEN

VŠEOBECNÝ OBCHOD

JAZERNÁ ULICA

GAGEOVA KANCELÁRIA

KNÍHKUPECTVO

HAZEL

LAURA

IHRISKO
NA HRANIE
BINGA

BUTIK

FELICITY

KONIEC CESTY

GAGEOV DOM

FARMA
BISHOPOVCOV

VITAJTE
V STORY LAKE

Váza vína a poriadna nakladačka

Hazel

Tri vystresované ženy v biznis oblekoch pri okne popíjali kávu a práve nadšene plánovali skazu pre niekoho, kto sa volal Bernard a bol z oddelenia auditov. Alebo ho možno len plánovali nahlásiť personálnemu. V tej bežnej kaviarenskej vrave sa to ťažko dalo rozoznať.

Dvaja muži po mojej pravici, s rovnakými obrúčkami na prstoch, viedli vášnivú debatu o skrini. Vo zvyšku sveta sa väčšina rozvodov točí okolo peňazí, detí a monogamie. Stavila by som sa, že na Manhattane patrí úložný priestor v skrini medzi päť najdôležitejších vecí.

Baristka pôsobila dojmom, že ak sa bude nudiť ešte o trochu viac, upadne do kómy.

„Kóma?“ napísala som si do zápisníka. Mohla by byť „zoznámková scéna“ postavená na tom, že sa hrdinka prebudí z kómy? Zamračila som sa a začala bubnovať perom po stole. Určite by to nemohla byť dlhá kóma. Objavili by sa problémy ako ochlpenie na nohách, lupiny a nehorázne zlý dych.

Dočerta. Prikryla som si ústa rukou a nenápadne sa pokúsila zistiť, či som si ráno umyla zuby. Neumyla. Ani nohy som si neoholila... ani som sa neosprchovala... ani som si neprečesala vlasy... a zabudla som kúpiť nový dezodorant, ktorý by som mohla použiť.

Starú Hazel by ste takto z bytu videli vychádzať len v čase pracovných dedlajnov. Dnešná Hazel sa plazila tieňmi skutočného sveta ako malá myška bojujúca s hygienou, v podstate neustále.

„Ach, prečo je to také ťažké?“ zamrmlala som si popod nos. Pár s problémom so skriňou sa na mňa zboku pozrel.

„Ha, to povedala ona?“ zašomrla som.

Postranné pohľady sa premenili na zdvihnuté obočia a mlčky sa dohodli, že sa čo najskôr presunú od tejto šialenej ženy.

„To je v poriadku, som spisovateľka. Mám dovolené rozprávať sa sama so sebou na verejnosti,“ dodala som náhlivo, kým si brali kávy a vychádzali von do dusnej augustovej horúčavy.

Zastonala som a priložila si dlane na líca, ktoré som stlačila tak, že som vytvorila rybiu grimasu. Pán v tielku s potlačou Lennyho Kravitzu, vyzerajúci ako prevádzkovateľ vlastného Genius Baru, zdvihol zrak ponad okuliare v štýle Bena Franklina.

Uvoľnila som tvár a pokúsila sa o úsmev, ktorý by mohol patriť človeku. Muž sa vrátil k dvom mobilom a iPadu, zatiaľ čo ja som si utrela dlane do šortiek. Moja pokožka bola zrazu masťná a šupinatá, čo je tá najhoršia možná kombinácia. Kedy som si naposledy prešla kompletnou rutinou starostlivosti o pleť, a nielen strčila hlavu pod vodu? Dopekla, kedy som vlastne v poslednom čase niečo dokončila?

No, včera večer som bez milosti zlikvidovala pad thai z donášky. To sa hádam počíta, nie?

Pohľadom som prebehla po kaviarni v márnej nádeji, že uvidím náznak inšpirácie alebo motivácie, ktorá zo mňa kedysi robila funkčného dospelého. Nič. S povzdychom som vyškrtila nápad s *kómou*, ale aj *navždy nepriatelja* a *kanoe*. Ten posledný nápad som zachytila od čiperného, írsky vyzerajúceho

manželského páru na dôchodku, ktorý vyzeral, akoby práve vyšiel z predajne REI. Objednali si matchu a bezlepkové koláčiky a odkráčali von v zladených turistických topánkach.

Hodiny na stene neomylné ukazovali, že nastal čas skončiť. Bola som tu tri hodiny a jediné, čo po mne ostalo, bol prázdny pohár od ľadového vanilkového latte s mojím menom. Na osemdesiat percent som si istá, že to len moje podvedomie spôsobilo, že som počula baristku kričať: „Ľadové vanilkové latte pre *Hasbeen*.“

So stonaním typickým pre ľudí, čo už majú svoje najlepšie roky za sebou, keď vstávajú z kresla, som sa postavila. Bola som zatvorená vo svojom byte už pridlho, keď som si prestala uvedomovať rozdiel medzi zvukmi „v súkromí domova“ a tými, ktoré sa robia „v prítomnosti iných“. Pozbierala som si spisovateľské pomôcky – zápisník, pero, notebook a telefón – a vybrala sa do horúčavy.

Mala som pocit, že mi vlasy dvojnásobne narástli, kým som prešla na koniec ulice, a práve keď som si ich chcela zatlačiť späť, narazil do mňa muž, asi meter šesťdesiat vysoký, v šitom obleku na mieru od Ralpha Laurena, ktorý do telefónu kričal sériu čoraz hrozivejších vyhrážok.

Zoey by ho nazvala finančný „bro“ a hneď by ho zhodila nejakou poznámkou. Bola to zároveň tá istá osoba, ktorá ma čoskoro zabije, keď zistí, že stále nemám nič. Žiadne kapitoly, žiadnu osnovu, žiadne nápady. Žila som v akomsi hroznom scenári ako vo filme *Na Hromnice o deň viac*, kde každý deň opakuje ten predchádzajúci. Na rozdiel od Billa Murraya som však ešte nenašla svoj zmysel.

Vrátila som sa domov, no moja susedka, ktorej meno ani nepoznám, zrejme cez štekание dvoch jorkšírov nepočula moju prosbu, aby mi podržala výtah. Tak som sa ledva vytrepala po štyroch poschodiach do bytu a odomkla si.

Stav môjho bytu odrážal stav mojej hlavy. Presnejšie povedané, všade bol katastrofálny neporiadok. Kedysi „pôvabný“ a „nepoškvrnený“ dvojizbový byt na Upper East Side vyzeral,

akoby tam práve niekto otvoril skládku odpadu v štýle blšieho trhu z močiarov.

„Oficiálne som sa stala jednou z tých, čo sa zbláznia a začnú si hromadiť balíčky so sójovou omáčkou a reklamné letáky,“ povedala som nahlas a súčasne nikomu.

Pošta a papiere sa kopili v neusporiadaných stohoch na každom dostupnom rovnom povrchu. Knihy padali z masívnych orechových políc na podlahu a tvorili zhluky. Drobná kuchyňa bola sotva rozoznateľná pod asi ôsmimi vrstvami špinavého riadu a starých obalov z donášok. Steny s výraznou tapetou, ktorá mi kedysi pripadala taká očarujúca, teraz niesli len zarámované ocenenia a spomienky na dávno minulé životy.

Na chvíľu som ožila. „Možno je hlavná hrdinka zberateľka harabúrd? Uf. Nie. To nie je ani sexy, ani hygienické.“

Stará Hazel by to nikdy nenechala zájsť až tak ďaleko. Staré ja by robilo veľa vecí inak. Ale to staré ja je mŕtve a pochované. R.I.P. ja.

Zamierila som do spálne, aby som si prezliekla „na verejnosť vhodné“ športové šortky za tie domáce – tie s množstvom dier v rozkroku. Bol čas vrátiť sa k práci... alebo si aspoň opäť poriadne vynadať, že som najdepresívnejšia autorka romantických komédií na svete.

Zastenala som pri zvuku klopania na dvere. „čo nechápete na výraze *bezkontaktné doručiť*“? zamrmlala som, keď som sa odlepila z gauča. Špička mojej papuče sa zachytila o nohu stolíka, čím som zhodila vodopád neotvorenej pošty na zem.

Chcela som siahnuť po opasku župana, no nebol tam. Tak som si len prekrížila prednú časť cez prsia zakryté len tričkom bez podprsenky a otvorila dvere.

„Vyzeráš fakt príšerne.“

Žena s kučeravými vlasmi v červenom kostýme nepriniesla moje čínske jedlo, ale odsúdenie.

Nechala som župan rozopnutý a prekrížila si ruky. „Čo tu robíš, Zoey? Som veľmi zaneprázdnená a dôležitá.“

Neohlásená návšteva prešla popri mne a vošla dnu na skvostných desaťcentimetrových podpätkoch, sprevádzaná jemným obláčikom drahého parfumu. Zoey Moodyová, posadnutá módou, literárna agentka a moja najlepšia priateľka od tretej triedy, vždy vedela, ako urobiť dojem. Zavrela som dvere a oprela sa o ne. Zvyčajne som sa so Zoey stretávala buď u nej doma, alebo v podnikoch, kde podávali alkohol, vďaka čomu som mohla doma žiť ako nejaká samotárka v smetiaku.

„Zaneprázdnená čím? Rozkladom?“ spýtala sa a z poličky zdvihla masťnú škatuľu od pizze, ktorá ležala na strategicky vyváženej hromade neumytého riadu.

Vytrhla som jej ju z ruky a snažila sa ju natlačiť do preplnenej kuchynskej nádoby na odpadky, no tá odmietla nový prírastok. „Nerozkladám sa. Premýšľam nad dejom,“ zaklamala som.

„Už rok nad ním premýšľaš.“

Zložila som škatuľu na zem vedľa koša. „Vieš, kto si myslí, že napísať knihu je ľahké? Tí, čo nikdy žiadnu nenapísali.“

„Jasné. Autori sú krehké kvety tvorivosti, ktoré treba neustále polievať. Bla bla bla. Lenže aj agenti niečo potrebujú. Napríklad, aby ich klienti dvíhali telefóny. Vieš vôbec, kde je ten tvoj?“

„Tam niekde.“ Mávla som neurčito rukou smerom k celému bytu.

Zoey si ma premerala zamračeným pohľadom a stisnutými červenými perami. „Kedy si naposledy bola na večeri? Alebo na vzduchu? Alebo, neviem... v sprche?“ Jej blondavé kučery s jahodovým odtieňom sa chveli v pevnom drdole.

Zdvihla som ruku a ovoňala si pazuchu. Dočerta. Zase som zabudla objednať dezodorant. „Mám déjà vu z čias, keď mi mama ako tínedžerke vravievala, aby som odložila knihu a šla medzi ľudí,“ zamrmlala som. „To bolo medzi druhým a tretím manželom, ak si náhodou vedieš záznam.“

„Nie som tvoja mama. Som tvoja agentka a občas aj kamarátka. A ako dve v jednom ti musím povedať, že si práve klesla na úroveň depresívneho starého mládenca.“

„Nemalo by to byť skôr stará dievka?“

Zdvihla ponožku so škvrnou od sójovej omáčky. „Koľko starých dievok poznáš, čo žijú ako v chlapčenskej šatni?“

„Dobrá poznámka. Pozri, nie je to tak, že by som sa rozhodla upadnúť do depresie a autorskej krízy,“ pripomenula som jej.

Zoey otvorila chladničku a okamžite to oľutovala. „Niečo ti tu začína rásť.“

„Chcela som ti to spomenúť. Začala som sa vo voľnom čase venovať mestskému farmárčeniu,“ povedala som a rázne treskla dvierkami chladničky.

„No, tak to budeš mať ešte oveľa viac voľného času, ak sa konečne nespamätáš,“ prehodila Zoey zlovestne.

Pretisla som sa okolo nej a zohla sa, aby som strčila ruku do skrinky v tom malom ostrovčeku s drevenou doskou. Trvalo mi to pár sekúnd a odniesol si to krk, no napokon som vnútri našla fľašu vína a vytiahla ju von.

„Vino?“

„V tomto byte nič nevypijem. Nemám čas na stafylokokovú infekciu. Povedz mi aspoň, že niečo píšeš.“

„Jasné, kapitoly mi len tak vylietavajú zo zadku.“

„To by sme fakt mali obrovské šťastie,“ zamrmlala.

„Tak pod' rovno k veci. Prečo si tu vo štvrtok na poludnie, Zo?“

Moja agentka a zároveň najlepšia kamarátka sa nahnevane vybrala k oknám v obývačke a teatrálne rozťahla ťažké závesy. Ukázala na svetlá v budove oproti.

„Je pondelok, sedem hodín večer.“

Predstierala som šok a pre efekt som ešte pridala dramatické zalapanie po dychu.

Prevrátila oči. Zistila, že som ju nachytala.

„Si neskutočne otravná.“

„Hej, ale som tvoja otrava. A len tak mimochodom, mám tridsaťpäť. Naozaj nepotrebujem, aby si nado mnou kvokala ako nejaká kvočka.“ Poznáme sa dlhšie, než si ktorákolvek z nás chce priznať. Od strojčekov na zuby a šiat na stužkovú cez knižné turné a rebríčky bestsellerov... až po to, čo nasledovalo.

„Máš tridsaťšesť.“

Žmurkla som a začala počítať.

„Pamätáš si svoje narodeniny? Tvrдила si, že cez víkend plánuješ písať v Airbnb byte v Connecticute. A tak som sa ti sem vlámala, aby som ti nechala kvety a tortu, a našla som ťa v mesiac starých teplákoch, ako bez prestávky pozeráš seriál *Golden Girls*; a tak som ťa vytiahla von na víno a na ďalší koláč.“

Super. Už si nepamätám ani vlastné narodeniny.

„Keď už sme pri víne.“ Otvorila som skrinku vedľa chladničky a zistila, že je úplne prázdna. Letmo som prehrabala tanieri v dreze aj okolo neho. *Čo to bolo za modrý povlak, ktorý rástol po bokoch tej misky?*

Zbadala som nízku, širokú a – čo je najdôležitejšie – čistú vázu na kvety. Odstránila som uzáver a naliala si doň víno.

„Máš na sebe župan s flakmi od paradajkovej omáčky, sedíš v tmavom, špinavom byte a piješ víno z uzáveru z vázy,“ povedala Zoey.

„Dobrý redaktor by povedal, že to je len opis, nie skutočná scéna,“ odvetila som a teatrálné si odpila.

„Nie som tvoja redaktorka. Som tvoja agentka. A potrebujem, aby si sa dala dokopy.“

Toto bola agresívnejšia verzia odkazu, ktorý mi Zoey doručovala posledné mesiace. Zrazu som spozornela.

„Čo je zase za problém?“

„Práve som sa vrátila zo stretnutia.“

„Preto ten oblek v štýle ,nepraj si ma nasrať.“

„Veľký rozdiel oproti šatám typu ,prosím, pretiahni ma.“

„Bolo to stretnutie s tvjou redaktorkou Mikaylou z Royal Press, ktorá vyjadrila isté... znepokojivé obavy,“ povedala a spod drezu vytiahla nové odpadkové vrece. Následne ho otvorila prudkým trhnutím.

„Môžem len podotknúť, aké šťastie, že som spisovateľka ja a nie ty? A kto, dopekla, je Mikayla? Moja redaktorka je Jennifer.“

Zoey hodila do vreca napoly prázdny obal so starou vyprázanou ryžou.

„Jennifer aj polovicu redakcie vyhodili pred šiestimi mesiacmi. Mikayla bola mladšia, a teda lacnejšia.“

„A číta vôbec romantiku?“

„Uprednostňuje domáce prózy a psychologické trilery.“

„Aha, takže bude mať určite pochopenie pre moje malomestské romantické komédie.“

„Možno aj áno, keby si konečne odovzdala rukopis,“ odsekla Zoey.

„Prepáč, čo sa stalo s fázou *„dopraj si čas, prežila si niečo traumatické“*?“

„Tá fáza sa skončila asi pred šiestimi mesiacmi a odvtedy funguješ len vďaka zhovievavosti. Skrátka, moja mestská farmárka, ak zmeškáš ďalší termín, Royal Press ti zruší zmluvu.“

Odfrkla som si a začala hádzať tašky z donášky do ďalšieho vreca na odpadky. „Pekný pokus. To predsa nemôžu urobiť.“

„Môžu. A urobia to. Citovali mi tvoju zmluvu, čo znamená, že si ju už prešli ich právnici. Zmeškala si predĺžený termín. Znova.“

„Len sa dávam dokopy. Nemôžu predsa očakávať, že len tak...“

„Hazel,“ povie Zoey potichu, „podpísala si tú zmluvu pred dvanástimi mesiacmi. Vydavateľ ti láskavo posunul *trikrát* termín. Tentoraz si im neposlala ani povzbudzujúcu lož. Jednoducho si nič neodovzdala. A vieš, ako to z našej strany – z pohľadu vydavateľstva – vyzerá?“

„Nie, ale určite mi to povieš.“

„Vyzerá to tak, že si skončila. Ďalšia vyhorená autorka, ktorá na to už jednoducho nemá. Jedna z tých, čo len rozprávajú, ako *kedysi* písali knihy.“

„Si hrozná hysterka. A čo ako? Odstavia ma? Čitatelia ich za to znenávidia, že ma odkopli, keď som na dne.“

Zoey napchala celé plastové vrece plné ďalších vriec do koša. „Akí čitatelia, Haze?“

„*Moji* čitatelia,“ odpoviem a významne zatrasiem vrecom.

„Tí čitatelia, ktorých si ignorovala? Tí, ktorým si sa neunúvala odpovedať? Tí, ktorí už prešli k autorom, čo ešte stále niečo vydávajú?“

Vytrhla som jej z rúk to prehnané teatrálné podané vrece a zauzčila ho. „Vážne, čo ti dnes vbehlo do tej tvojej vyšportovanej fitness prdele?“

Zavrtela hlavou a pozrela sa na mňa priamo. „Hazel, bývala si jednou z najpredávanejších autoriek romantických komédií.“

„Bývala si? V tomto oblečení si fakt protivná.“

„A potom si niekomu dovolila dostať sa ti do hlavy a tu je výsledok. Pozri sa, ako teraz vyzeráš.“

Pozerať sa na seba som nijako zvlášť nechcela.

„Haze, ak to teraz nestihneš, si mimo hry,“ povedala Zoey.

Popri predstieraní, že mi práve nezamrzli vnútornosti, som do vreca napchala kopu jedálnych lístkov, ktorými som predtým utierala rozliate jedlo.

„To nemôžu. Neurobili by to. Napísala som pre nich deväť kníh. Sedem z nich boli bestsellery. Chodila som na turné. Čitatelia mi stále píšu, že chcú ďalšie knihy.“ Teda, písali mi naposledy, keď som kontrolovala služobný email.

„Áno, no tvoj vydavateľ chce presne to isté. Knihu *Spring Gate*, ktorú si zmluvne prisľúbila napísať. Vieš rovnako dobre ako ja, že pre vydavateľa má autor hodnotu len dovtedy, kým napíše ďalšiu knihu. A ty ju nemáš.“ Vytiahla ďalšie vrece na odpadky, znovu otvorila chladničku, zadržala dych a začala doň hádzať zhnité šaláty a omáčky po záruke.

Nevedela som, ako jej povedať, že *Spring Gate* je pre mňa mŕtvly. Že len pomyslenie na návrat k sérii, ktorú som kedysi milovala a ktorá mi odštartovala kariéru, mi robí zle.

Ó! A čo keby hlavná hrdinka bola profesionálna upratovačka, ktorú si hrdina najme, aby mu vyčistila dom po zosnulom príbuznom? Je to menej odporné, ak ten bordel patrí niekomu inému, však? A ešte by som do deja mohla zakomponovať preháňku domu, čo by symbolizovalo aj jej osobný rast. Predstavila som si ju, ako v roztomilej šatke s rozkošnými flakmi od blata na líkach vyhadzuje veci do kontajnera.

„Nemôžem ovládať tvorivý proces, dobre?“ odvetila som a načiahla sa po najbližší zápisník.

Upratovačka. Kontajner. Špinavá tvár. Táto kniha sa píše takmer sama.

Zoey vykukla spoza dverí chladničky. „Ak je to naozaj pravda a nestihníš tento termín, mala by si uvažovať nad plánom B.“

„A aký presne by mal byť ten plán B?“ vyprskla som.

„Možno by si mala začať pracovať na životopise.“

Rozpažila som ruky a vyzývavo pozrela na Zoey, nech si pozorne prezrie moje deravé šortky, nesúrodé ponožky a šialené papuče v tvare zajačikov.

„Vyzerám podľa teba ako niekto, koho by niekto zamestnal?“

„Ani náhodou.“

Zatla som päste a spustila ich k bokom. „Fajn. Budem písať, dobre?“

Zoey zavrela chladničku. Jej oči v odtieni lesnej zelene sa do mňa vpíjali pohľadom. „Už celé mesiace som ťa nepočula smiať sa. Pamätáš si vôbec ešte, čo je to byť vtipná?“

„Som neuveriteľne vtipná. Napríklad dnes sa mi zasekol župan vo výťahových dverách a pani Horowitzová mala výhľad, na ktorý tak skoro nezabudne.“ Pravdupovediac, bolo to už pred vyše týždňom – naposledy, keď som vynášala smeti. No byť vtipná predsa nespočíva v presnosti, ale v načasovaní.

„Tieto papiere sú dôležité?“ spýta sa Zoey a zdvihne hrubý zväzok právnych dokumentov s odtlačkom od kávy na vrchnej strane. Vytrhnem jej ich z ruky.

„Nie,“ zaklamem a položím ich navrch chladničky.

„V kancelárii som začula nejaký šum,“ pokračuje, aby zmenila tému.

„Možno tam straší?“

Och! Čo tak romantická komédia z malého mestečka, s nádychom čohosi paranormálneho? Možno hlavný hrdina vidí duchov? Alebo upratovačka narazí na zombíka? Počkať... to už nie je paranormálne.

„Majú obavy, že už nie si relevantná.“ Tá veta ma vytrhla z myšlienok.

Predstieram, že nasucho kašlem. „Vieš, že to slovo neznášam.“

„Hej, no radšej si ho začni opakovať ako mantru, pretože nechcem, aby ma prinútili pustiť ťa k vode.“

„Ty ma chceš odkopnúť? Zoey! Po všetkom, čím sme si prešli? Po tom, ako nás Zack Black obe pozval na školský ples? Po tej črevnej chrípke vo Vancouveri? Po tom, ako sme zmeškali let do Bruselu a skončili sme stopom v autobuse punkovej kapely z Amsterdamu, ktorá o nás napísala pesničku?“

Mávne rukou do vzduchu. „*Nechcem* ťa odkopnúť! Chcem byť tvoja agentka a zarobiť s tebou kopu peňazí, ale ty mi to momentálne vôbec neľahčuješ!“

„Viem,“ vyslovím prosebne.

„Pozri, Haze. Nechcem byť hnusná, ale tvoje predaje sú najnižšie, odkedy si bola ešte začínajúca autorka. Čitatelia ťa nevideli už celú večnosť. Newsletter si neposlala vyše roka. Tvoja posledná aktivita na sociálnych sieťach bola, keď ti niekto hackol účet a falošná Hazel začala ľuďom posilať správy o finančnej pomoci na luxusnú transplantáciu obličky.“

„Si takáto protivná na všetkých svojich klientov?“

„Na jemné vedenie nereaguješ. Počúvaš na tvrdé pravdy. Teda aspoň si donedávna počúvala.“

„Bože môj, ty si taká melodramatická. Dobre. Fajn. Spravím to.“

Zoey zložila plné odpadkové vrece na ďalšie, ktoré už trčalo z preplnenej odpadkovej nádoby. „Čo presne spravíš?“

Zamávala som vázičkou s vínom.

„Tú autogramiádu, ktorú som odmietla.“

Zoey zabubnovala lesklými červenými nechtami po pracovnej doske a zamračene na mňa hľadela.

„Je to začiatok, ale rovno ti poviem – nestačí to.“

Siahla do svojho elegantného kufríka a vytiahla dva hrubé fascikle, ktoré s buchnutím položila na takmer upratanú kuchynskú dosku. „Prečítaj si ich.“

Povzdychla som si. „Ak si už skončila s výpraskom, dáš si so mnou vázu vína?“

„Z tohto bytu by som nevypila nič, ani keby mi to osobne ponúkal Pedro Pascal a krmil ma z lyžičky.“

Nohavice, v ktorých vynikne zadok

Hazel

„P^{ero?}“ „Mám,“ prikývla Zoey a poklepkala po svojom kufri na kolieskach, zatiaľ čo sme rýchlo kráčali smerom k sále B hotela Hought. Môj katastrofálny svojpomocný pokus o účes spôsobil, že meškáme. A ja neznášam meškať, zvlášť keď som už takto nervózna. Bolo to moje vôbec prvé podujatie s viacerými autormi a obávala som sa, že môj tráviaci systém sa zrúti.

Uhýbali sme sa skupinke nadšených žien s menovkami na šnúrkach a tričkami vlastnej výroby, na ktorých vyznávali lásku rôznym knižným frajerom. Ani jedna z nich sa na nás nepozrela, keď sme sa okolo nich prešmykli.

„Počkaj. Myslíš obyčajné alebo moje špeciálne perá?“ spýtala som sa.

„Jediný raz. Jeden jediný raz som prišla s balením fixiek Sharpie a ty mi to do smrti neodpustiš.“

„Neodpovedala si na otázku.“

„Áno, mám tvoje špeciálne perá, ty snobka na písacie potreby,“ uistila ma Zoey.

„Eh... dobre. Koľko ľudí sa tam má objaviť?“ spýtala som sa a snažila sa v mysli vyloviť aspoň nejakú informáciu o tejto akcii.

„Šesťsto.“

Zastavila som sa tak prudko, až mi poskočil núdzový cop. „Šesťsto? Akože o sto viac než päťsto?“ Raz som podpisovala knihy pre dvestopäťdesiat ľudí, ale to bolo pri štvrtom diele *Spring Gate*, čo sa napokon ukázalo ako vrchol mojej kariéry... aj sebadôvery. Škoda, že vesmír človeku nepovie, keď práve prežíva najlepšie roky svojho života.

Zoey mi chytila ruku a ťahala ma ďalej. „Pozri sa na tie matematické schopnosti. Si neskutočne sexi, keď počítaš. Upokoj sa. Nie všetci sú tu kvôli tebe. Táto miestnosť je plná mladých, aktuálnych autorov, ktorí na rozdiel od teba stále vydávajú knihy.“

„Ach tak. Vidím, že si si dnes opäť obliekla tie svoje protivné nohavice.“

„V skutočnosti sú to moje nohavice s dokonalým zadkom.“ Otočila sa a ukázala mi ho.

Nemýlila sa.

„No, tvoje nohavice s dokonalým zadkom z teba robia nepríjemnú potvoru,“ informovala som ju.

„Máme knihy, však?“

„Vydavateľ ich priniesol dnes ráno.“

„Koľko?“

Zaváhala o pol sekundy dlhšie, než by sa patrilo. A keď sa poznáte tak dlho ako my dve, aj pol sekundy stačí. Skočila som jej do cesty a ona do mňa narazila. „Au! Koľko, Zoey?“

„Päťdesiat.“

Cítila som, ako mi obočie vystrelilo hore. Dočerta. Moje obočie. Mala som si ho vytrhať, ale teraz už bolo neskoro. „Päťdesiat ako päť a nula?“

Zoey zavrtila hlavou a jej kučery podráždene poskočili. „Vedela som, že spanikáriš.“

„Nespanikárim,“ povedala som vystresovaným hlasom ako postavička z Mupetov.

Obišla ma a pokračovala ďalej. Musela som prejsť do pokľusu, aby som ju dobehla a po pár metroch som lapala po dychu. Dočerta. Kedy som naposledy bola v posilňovni?

„Mám ti pripomenúť, že si svoju účasť potvrdila na poslednú chvíľu?“ zavolala cez plece.

„Áno, ale je tu šesťsto ľudí! Čo ak vypredáme za prvú hodinu?“

„Tak potom môžeš podpisovať časti tela a malé deti.“

Zadkom otvorila dvere s nápisom „Len pre zamestnancov“.

„Nechcem sklamať čitateľov.“ A tiež som nechcela premýšľať nad tým, čo vlastne znamená, že mi vydavateľ dokázal zohnať len päťdesiat výtlačkov.

Zoey mi venovala varovný pohľad.

„Dobre. Nechcem sklamať čitateľov viac, než som ich už sklamať.“

„Tak sa mi páčiš.“

Autogramiáda sa konala v miestnosti C – v typickej hotelovej sále s kobercom s motívom zlatých ľalií a posuvnými panelovými stenami. Stolíky autorov lemovali obvod miestnosti a zároveň tvorili dva rovné rady v strede.

„Wow. Je to obrovské,“ povedala som, keď som sa rozhliadala okolo seba a kráčala za Zoey.

Predierali sme sa pomedzi autorov a ich asistentov, ktorí dolaďovali výzdobu stolov. Všetci boli oblečení ako na módnú prehliadku, čo ma v mojich džínsoch, teniskách a vo voľnom svetri donútilo cítiť sa ešte viac zanedbane než ráno pred zrkadlom. Všade boli steny z balónov a zo stúh, rolovacie bannery s cukríkovými sloganmi ako *Neodolateľní alfa hrdinovia* alebo *Vášeň, čo ti roztopí tvár*.

„Kedy sa všetci stihli naučiť takto predávať svoje diela?“ zamrmlala som.

„Je tu dobrá zmes nezávislých autorov. Sú sakra dobrí v budovaní značky. A za zvyšok môžeš poďakovať sociálnym sieťam. Scroll Life úplne zmenil spôsob, akým sa dnes predávajú knihy,“ odpovedala Zoey a zamávala na jedného z predajcov, keď sme prechádzali okolo stánku.

„Čo je to, dopekla, Scroll Life?“

Zoey si povzdychla. „Niekedy vážne neviem, čo s tebou.“

Cítila som sa ako Rip Van Winkle, čo sa práve prebral po sto-ročnom spánku. Prebehla som pohľadom miestnosť v nádeji, že uvidím niekoho známeho, no nikde nikto. Všetci vyzerali tak... mlado. Takí plní energie. Bola som jediná unavená, mrzutá „stará garda“ v miestnosti?

„Čo majú s tými všetkými polonahými chlapmi?“ spýtala som sa, keď sme prechádzali okolo stánku, kde nebol jeden, ale hneď dvaja muži s vyrysovaným pekáčom buchiet na bruchu.

„Modeli na obáľkach,“ vysvetlila Zoey a zastavila kufor pred stolom natlačeným medzi autorku temnej gotickej romantiky s úžasnými vlasmi ako Elvira a mladú autorku romantických komédií, ktorá bola oblečená za veveričku. Veverička mi zamávala. Zamávala som jej späť.

„Wow. Neverím, že som o toto celé tie roky prichádzala.“

„Ďalšia vec, za ktorú môžeme viniť Jima,“ poznamenala Zoey a postavila kufor pred náš prázdny stôl.

Zamrzla som. Vzduch sa mi zasekol v pľúcach. Zoey sa strhla.

„Prepáč. Zabudla som. Ten, Ktorého Nemožno Menovať.“

Zavrtela som hlavou, aj keď mi úplne vyschlo v ústach a hrdlo sa mi stiahlo. Je možné byť alergická na niečie meno?

„To je v pohode. Pustime sa do práce.“ Budem predstierať energiu a nadšenie, ktoré som necítila.

Do niekoľkých minút sme mali vystavené knihy a darčkové predmety, zorganizovanú zásobu pier, rozvinutý roll-up s mojou mladšou a menej cynickou podobizňou a dopité kávy aj čerešňovú pepsi.

„Do otvorenia zostáva päť minút,“ zaznelo z reproduktora veselým hlasom. Panika nastúpila okamžite.

„Dopekla. Nevieť, či to zvládnem. On vždy vravieval, že takéto podujatia sú ako ľudská panika na úteku,“ povedala som, držiac sa stola zovretými rukami.

„Hej, no on tiež tvrdil, že romantické romány sú ‚lacná špina apelujúca na tie najnižšie pudy‘... Au! Dočerta,“ zhĺkla Zoey

a pustila baliaci nožík. Ľavou rukou si chytila zápästie a z prostredníka jej začala vytekať krv.

„Si najnešikovnejšia agentka v dejinách agentov,“ zamrm-lala som a začala sa prehrabávať v kabelke, až som našla malú lekárničku, ktorú so sebou nosím vždy, keď sa Zoey správa ako Zoey a začne krváčať.

„Au,“ zafňukala, keď som jej pretrela ranu dezinfekčným tampónom.

„Nerob sa, že umieraš,“ povedala som nežne a obviazala jej prst.

„Aspoň máme prvú krv za sebou ešte predtým, ako sa vytvorí rad čitateľov. Pamätáš sa na Beaver Creek, keď si krvácala nad celou škatuľou predobjednávok?“

„Rozhodla som sa tú spomienku ignorovať a namiesto nej ti pripomenúť, že hoci sa tak možno necítiš, stále si Hazel Hartová. Napísala si deväť kníh, ktoré čitatelia milovali...“

„To je optimistické.“ Moje posledné tri knihy rozhodne netr-hali predajné rebríčky.

„Mlč. Nevidíš to, čo vidím ja.“

Vzdychla som si. „A čo presne vidíš?“

„Vidím hrdinku vlastného príbehu. Jasný, momentálne si na dne. Ale to len znamená, že si jednu kapitolu od toho, ako sa pozbieraš a znova sa postavíš. Zvládneš to, Haze. Si pripravená na návrat.“

Milovala som hrdinky, ktoré sa dostali z dna vlastnými silami späť hore. Lenže tak som sa necítila.

Zavrčala som: „Jasný, jasný. Čokoľvek.“ Nebolo to tak dávno, keď som ja bola tou, ktorá povzbudzovala Zoey. Po hádkach s rodičmi, po nezaplatených účtoch za elektrinu, po chaotic-kých rozchodoch. Teraz sa karta obrátila a jediný, kto potreboval neustále uisťovanie, že ešte stále funguje ako dospelý človek, som bola ja.

„Nie je to úplne to, čo som mala na mysli, ale bude to musieť stačiť. Teraz si sadni, nech ti obviažem *patelárne šľachy*, aby si si ich neodpálila pri podpisovaní tých päťdesiatich kníh a de-siatok detských čiel,“ povedala s úsmevom.

„Tvoja neznalosť anatómie ma znepokojuje.“

„Našťastie som agentka, nie ortopédka.“ Odtrhla si pásik modrej pásky zubami.

„Len pre prípad, že by sa ti to niekedy zišlo na rande alebo v súťaži, patella je kolenná kosť.“

„Dobre vedieť.“ Šikovne mi dokončila obvaz na pravom zápästí.

Reproduktor sa znova ozval: „Dámy a páni, držte si klobúky. Dvere sa otvárajú o tri, dva, jedna!“

Zhltna som svoje obvyklé ibuprofény, zakrúžila ramená a utrela si spotené dlane do džínsov, keď sa mi v bruchu rozbúchali nervy.

„Priprav sa na chaos,“ povedala Zoey, postavila sa a nasadila si na tvár úsmev.

„Chceš si znova zahrať piškvorky?“ navrhla Zoey.

„Som príliš zaneprázdnená čistením okuliarov,“ zamrmľala som a agresívne som si ich utierala o sveter.

Nebol žiadny nával. Zásoby proteínových tyčínok boli zbytočné. Dokonca som mala na obed vyhradenú viac než hodinu, keďže dopoludňajšia časť programu sa skončila skôr. Podpísala som trinásť kníh. Tri z nich patrili trojici mladých, dobrosrdečných čitateľiek, ktoré mi prišli predstaviť sa – zľutovali sa nad mojou prázdnu čiarou na podpisy.

Veverička mala tucet čitateľov, ktorí čakali na príležitosť potriať jej labkou. Gotička na druhej strane mala pripravené zamatové zábrany, aby udržala poriadok vo svojom dlhom rade.

Cítila som sa zároveň obnažená aj neviditeľná.

„Ak tie okuliare budeš čistiť ešte o trochu silnejšie, zotrieš si celé sklá,“ poznamenala Zoey.

„No tak, povedz to. Viem, že ti to páli jazyk.“

„Po prvé, znie to nechutne a pripomína mi to ten večer, keď som si popálila chuťové poháriky syrom z pizze počas prespávačky.“

„Hovorila som ti, aby si to nechala najskôr vychladnúť,“ pripomenula som jej.

„Po druhé, nebudem do teba kopáť, keď si na dne, tým, že ti poviem: ‚Ja som ti to hovorila.‘“

Zhodila som okuliare na stôl. „Veď to bolo len nedávno. Ako som sa mohla za rok dostať od autorky na zozname bestsellerov New York Times až sem? Cece McCombieová vydáva knihu raz za osemnásť mesiacov a jej čitatelia sa stále objavujú.“

Zoey sa naklonila príliš blízko do môjho osobného priestoru, a tak som jej dlaňou pevne zatlačila čelo späť. „Čo to robíš?“

„Snažím sa zistiť, či chceš počuť pravdu alebo upokojujúce klamstvo.“

Zastenala som. „Uf, no dobre, povedz mi to.“

„Po prvé, neprešiel len rok. Od tvojej poslednej vydanej knihy uplynuli dva roky.“

Odfrkla som. „To nie je možné.“

„Zmluvu si podpísala pred rokom. Ale predtým si rok strávila na súde.“

Žmurkla som. Naozaj som len tak „stratila“ dva celé roky života?

„Cece McCombieová je naozaj aktívna na internete. Každý mesiac posielala newsletter. Denne komunikuje s čitateľmi na sociálnych sieťach. A nie je namyslená, pokiaľ ide o podujatia medzi vydaniami svojich kníh.“

„A to má znamenať čo?“ vyhrkla som.

„To štýlové malé nezávislé kníhkupectvo vo Wisconsin malou tvojou sériu tak rado, že pre ňu zorganizovalo víkend knižného klubu, a ty si odmietla prijať pozvanie na ich Zoom hovor, hoci ti dali osem mesiacov vopred vedieť.“

„To vôbec nie je pravda!“ vyhlásila som dotknuto. Kníhkupectvá a knižnice boli v detstve mojím útočiskom a rada som im túto podporu vracala. Teda aspoň kedysi.

„Jim ma informoval, že si povedala *absolútne nie* a že sa nezúčastníš na žiadnej akcii, ktorá má menej ako...“ Zoey sa odmlčala, keď nám obom došlo, kam to smeruje.

„Jim ti povedal,“ zopakovala som a sama seba som pochválila, že som sa pri vyslovení jeho mena nezadusila.

„Do kelu. Prepáč, Haze. Mala som to vedieť...“

„Nie. To je v poriadku. Ja som to mala vedieť,“ skočila som jej do reči a snažila sa všetky tie rozliate emócie naspäť natlačiť do škatule. Vedela som, ako sa vyrovnat' s *jedným* pocitom. Ale keď sa všetky premiešali do jedného veľkého uzla ako vianočné svetielka, bola som bezradná. Mohla by som hodiť vinu na hocikoho, pokiaľ ide o úpadok mojej kariéry, ale hlboko vnútri som vedela, že napokon je to moja chyba.

„A má aj filmovú zmluvu,“ dodala Zoey napokon.

„Kto?“

„McCombieová.“

„Čo prosím?“

Niekoľko párov očí sa na nás otočilo.

„*Skvelá autogramiáda!*“ vykrikla som s predstieraným nadšením, akoby to bolo od začiatku to, čo som chcela povedať. Zoey a ja sme sa na ľudí usmievali maniakálnym úsmevom, kým sa všetci nevrátili k vlastným záležitostiam.

„Film? Myslíš si, že už je schválený a obsadený, alebo len kúpené práva?“ zašepkala som.

„Ten sexi chlap z toho policajného seriálu, čo máš rada, v ňom hrá hlavnú rolu.“

„To je pre ňu super,“ klamala som cez zuby.

„Áno, to teda vidno,“ poznamenala Zoey.

Moja rivalita s autorkou bestsellerov, ktorá bola v skutočnosti jedna z najmilších osôb na planéte, bola jednostranná a kedysi ma motivovala k tomu, aby som do každej knihy dala ešte viac. Teraz som len túžila zaliezt' pod stôl a splynúť s kobercom v sále.

„Božemôj! Som taká rada, že ste ešte tu!“ K stolu pribehla žena v strednom veku a – podľa rovnakých pružných kučier a rozkošného predkusu – jej dospievajúca dcéra. Líca mali rozpálené a úsmevy žiarivé. Mali so sebou jednu z tých škatúl na kolieskach, ktoré som si všimla u skúsenejších účastníkov. Bola plná nových kníh.

„Boli sme v rade k Maryanne Nortonovej a potom som sa musela odfotiť s tým fakt sexy modelom z obálky Revy McDowellovej a mama sa bála, že vás zmešká,“ zahlásila dcéra.

„Som vaša najväčšia fanúšička. Aj keď určite to počúvate stále,“ povedala matka a začala vykladať na stôl tucet kníh od iných autoriek.

„To by ste sa čudovali,“ odvetila som s úsmevom, ktorý sa mi zdal ako groteskná imitácia skutočného výrazu radosti.

„Aha! Tu sú.“ Víťazoslávne vytiahla dve ošúchané brožované knihy, ktoré som skutočne napísala ja. „Vaše knihy zo série *Spring Gate* ma podržali celý rok, keď som sa starala o mamu až do jej smrti. Keď bola v hospici, čítali sme si spolu celý cyklus. Aj tie štekľivejšie pasáže. Presne taký únik z reality sme vtedy obe potrebovali a viedlo to k niektorým z najhlbších rozhovorov, aké sme ako mama a dcéra viedli.“

„To je... úžasné. Ďakujem vám,“ podarilo sa mi zo seba dostať. Úľava, vďačnosť, súcít a nádej sa mi navzájom pretláčali v hrdle.

„Veľa to pre mňa znamenalo,“ dodala ešte matka.

„Keď mama zistila, že čítam romantiku, prinútila ma prečítať si všetky vaše knihy,“ pridala sa dcéra, ktorej piercing v nose sa ligotal pod okrajom okuliarov. „Nebudem klamať, no bola som dosť prekvapená, keď som zistila, že knihy, do ktorých sa každú sobotu zababuší, obsahujú toľko... vtákov.“

„No, mám slabosť na písanie o vtákoch,“ odpovedala som kostrbato. Naozaj by som potrebovala zapracovať na svojich konverzačných zručnostiach.

Zoey ma lakťom štychla a plynule prevzala rozhovor: „Som Zoey, Hazelina agentka. Veľmi rada vás obe spoznávam. Chceli by ste, aby vám knihy podpísala osobne?“

Mama sa rozžiarila. „To by bolo úžasné! Mohli by ste to venovať Andrei?“

Dcéra otvorila ústa dokorán. „Mami! Veď to sú tvoje knihy.“

„Ale práve vďaka nim sú výlety ako tento vôbec možné. Som len nesmierne šťastná, že to môžem s tebou zdieľať.“

Položila ruku na knihy práve vo chvíli, keď som si odkrútila vrchnák pera.

„Mohli by ste ich podpísať pre Andreu a Jenny?“ spýtala sa. „Bude to náš spoločný podpis.“

„Samozrejme,“ súhlasila som.

Mama s dcérou sa naklonili k stolu, aby sledovali, ako podpisujem.

„A kedy vyjde vaša ďalšia kniha?“ spýtala sa Andrea.

„Už ste dlho ticho. Určite pracujete na niečom veľkom,“ dodala Jenny, celá rozžiaraná. „Bude to ďalšia kniha zo *Spring Gate*, alebo píšete niečo úplne nové?“

„A ako sa vlastne píšú romantické príbehy z malého mestečka, keď žijete v meste?“ chcela vedieť Andrea.

„Eh, no... robím si rešerš.“

„Je séria *Spring Gate* založená na skutočnom meste?“ zaujímala sa Jenny. „Lebo ak áno, určite si tam spravíme výlet, kým Andrea pôjde na vysokú.“

„Poďme si spraviť spoločnú fotku s Hazel,“ zvolala Zoey.

„Skvelý nápad,“ povedala som s úľavou.